

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Ölümsüzlərin abidəsi

Qaşımda bir kitab var...Üç gündür ki , bu kitaba bax-baxa dünyanın gəlimli, gedimli olduğunun fərfinə varıram...Elə bil ki dünyanın məhz bu cür etibatsız olmasında bir az mənim də günahım var...Təbii ki, bu mənim daxili yaşantımın qənaəti... Əslində isə dünyanın öz sənbi var və nə mən, nə də mənim kimi milyardlar bu dünya ilə bacarmayıb, onun yolunu , qayda qanununu dəyişməyib ...Çünki o qüdrət, o haqq bizə aid deyil...Biz sıradan olah bəndələrik!

Əslində üç gündür məni düşünməyə vadar edən kitab barəsində azacıq məlumatım var.Onu da əzizim Emil Faiqoğlu öz imzalı infarmasiyası ilə oxuculara, o cümlədən mənə də çatdırıb.Və bildişəm ki, 44 günlük Böyük və Zəfərli VƏTƏN savaşının Şəhid - ölümsüzlük zirvəsinə yüksəlmiş Elçin Tehran oğlu barəsindədi bu kitab...

Şəhidlərimizlə bağlı çox oxumuşam...özüm də çox yazmışam...və bu hamımızın mənəvi borcudu! Unutmamaq və Yaşatmaq bizlərin onların ruhu qarşısındakı ən böyük vəzifəsidir. Bunu gözəl anlıyram. Onu da bilirəm ki, hər bir şəhid ayrılıqda bir planetdi - onu kəşf etmək, öyrəni tənitmaq isə onları yaşatmaqdi!...

Qarşımda olan kitabın məni özündən uzağa buraxmayan səbələrindən biri, daha doğrusu birincisi üz qabığındakı şəkilidi. Həmin şəkildə Elçin mənə dolu, ağıllı gözləri ilə çox, lap çox uzaqlara baxır...Sanki sonsuz bir yolun kəlfəfini çözməyə səsləyir bizi! O baxışdakı mənə o qəddər sirli və düşündürücüdür ki, onu yalnız barit qoxusunu duyan,səngər torpağını qəzəbindən xışmalayan və çiyyəndəsinin nəşini sinəsinə sıxıb hönkürənlər daha dəqiq oxuyub anlaya bilər. Bəxtimə Birinci Qarabağ müharibəsini keçmək düşdüyündən ifadə etdiyim duyğuları Elçinin gözlərinə baxdıqca təkrar yaşayıram... Və hətta , mənim inancıma görə (Bu barədə yazılarımda da hər zaman vurğulamışam -Ə.M.) şəhidlərin baxışları heç vaxt bizim üzərilməzdən çəkilmir.! Əksinə, onlar ruhun gözləri anlamında bizi izləyir...bizi yönəldirlər...

Elçinin doğmalarını da, doğulduğu kəndi də,ocağı da, ailəni də yaxşı tanıyıram...Bu səbəbdən də əməkdar jurnalist Faiq Qismətoğlunun " Dünyanın o üzü" kitabını oxuyanda dayanıb nəfəs dərmədim..Ona görə ki , tanış, doğma mənzərə... sözlər...səslər.. Sanki bu kitabdakı mətni mən kağıza köçürürəm...İnanın, dərd mənə doğma olduğundan mən kitabın vərəqlərini çevirdikcə o mətnləri səs kimi, söhbət kimi eşidib dinləyirdim.. Ana fəryadının " Elçinə və yanındakılara dualar göndərirdim...dualar" yanğısı," Evimin çıraqı oğlu" -deyəən ata dəyanəti," Məni hər kəs sənə bənzədir!" - söyləyən qız övladının hıçqırtısı," Atam nə vaxt gələcək?" sualından yayınmağa çalışın ömür-gün yoldaşının solğun çöhrəsi.... mənə canlı səs kimi hopurdu...

Məhz bu səbəbdən də mən Elçin barəsində istər ailə üzvlərinin, istər qohum, dost, əsgər yoldaşları, müəllimləri,...ümumiyyətlə onu tanıyanların söylədikləri ürəyimdə əbədiyaşarlıq işığı kimi alışır...Bu alışma da mənə böyük bir əminlik inamı yaradır .Yəni bu da Elçin Tehran oğlunun, eləcə də bütün şəhidlərimizin əbədi yaşayacaqlarına olan inamdı!

Faiq Qismətoğlunun "Dünyanın o üzü" adlandırdığı bu kitab dünyanın bu üzündən danışır... Elə danışa danışa da məkanları CƏNNƏT olan şəhidlərin, qazilərin tarixi missiyasını oxuculara, yəni bizə xatırladır. Müəllif vurğulayır ki," ...şəhidlər bizim çiyimizdən ağır bir yükü götürdülər.O yükü ki, 30 ildir çiyimizdə idi, çəkə bilmirdik. O yük tarixə qovuşdu və şəhidlər bir günəş kimi dünyamıza , Azərbaycanımıza işıq saçdılar.O günəşdən biri də Elçin Tehran oğlu Süleymanovdur." Bəli, bu dəqiq ifadə edilmiş həqiqətdir - Sönməyən günəşdi ŞƏHİDLƏR!

Mən bu kiçik yazımla Elçin üçün ucaldılmış söz abidəsinin dəyərli olduğunu və onun xidmətlərini gələcək nəsillərə çatdıracağına inadığımı da xüsusi qeyd etmək istəyirəm!. Ona görə ki, Qəhrəmanlarla bərabər Qəhrəmanlıq da ölmür!

